

1

Тя се свести, просната върху неравна улична настилка, с усещането за нещо тежко около кръста си. Жички, дебела леплива лента и шашки експлозив – всичко беше пределно ясно. Колан с взрив, готов да избухне всеки момент; разбра го на секундата.

Погледът ѝ малко се проясни. Струпаните в далечината минавачи сезираха и сочеха нещо, готови да хукнат, ако се наложи. Движението по иначе оживената улица бе застинало. От зейналите врати на един трамвай изскачаха хора и тичешком търсеха укритие в отдалечените части на площада. Виеше сирена, звукът ѝ приближаваше и бързо се усилваше.

Къде бе попаднала? Съзнанието ѝ беше почти напълно изпразнено от мисли, но чувстваше, че трябва да предприеме нещо, при това – веднага. Хората ѝ крещяха на някакъв чужд език. Можеше да гадае какво ѝ казват и даже да разбере отчасти смисъла – по тона и изражението им.

– Помощ – изстена тя, вдигайки ръка. После я отпусна; всяко трепване би могло да задейства странното приспособление, увито около тялото ѝ. Сведе очи и огледа стърчащите от пояса ключета и проводници. Стягаха я. Тя пое няколко трескави глътки въздух и се опита да усмири бесния ритъм на сърцето си.

„Господи, не е истина!“ . Как се бе озовала тук? Кой ѝ бе надянал колана с експлозиви? Веригата от събития, довели до този кошмарен миг, просто липсваше.

В следващия момент тя осъзна, че се намира в България. Съдейки по околността – в столицата София. Да, разбира се! Струпалите се минувачи говореха на български. Тя отчаяно изкрещя към тях за помощ и предупреждение.

Заклати глава, сякаш за да отърси нещо, което щеше да отзвучи като мъчително съновидение. Примигна и преглътна сълзите си, но когато отвори очи, отново бе на плочника, а кошмарният тежък пояс все още беше на кръста ѝ. Нервен полицай удържаше любопитните и крещеше по радиостанцията си. Тя изстена, но не успя да привлече вниманието му.

Всичко щеше да свърши с катастрофа: тази ужасна мисъл бавно парализира мозъка ѝ. Беше обречена.

2

18 юли 2012 г.

Самолетът наклони крила и зави наляво, захождайки за кацане. Амит се наведе над заспалата си спътница и погледна през илюминатора – към морето, чиито препускащи към брега вълни имаха шапчици от пяна. Водата беше тъмна, плашеща и загадъчна. „Правилно са го кръстили“, рече си той наум. Черно море – черно като нощ, като нефт, като мастило. Но... чакай! Той зърна върху водата малка лодка, късче цвят, подскачашо над вълните. После видя и яхта с ярки платна, плющящи в бриза на късния следобед. Това тайнствено море беше пълно с изненади!

Вибриращ шум под нозете му означаваше спускането на колесника. Той погледна блажено спящата си съпруга и я остави да дремне още мъничко. Чак когато самолетът започна стръмно да губи височина, леко я побутна по рамото:

– Хайде, сънливке, кацаме.

– Ха! Че ние току-що тръгнахме! – Ести се прозя и протегна, доколкото можа, в теснотията между седалките.

– Но вече пристигаме. Супер ще бъде, така да знаеш. Най-чудесната ни ваканция!

Амит се усмихна, все още удивен от здравия сън на съпругата си; той изобщо не беше мигнал през двата часа на полета им от Тел Авив. Ести беше така прекрасна, така дребна и миловидна, с бледозелени очи и късоподстригана коса. В ума му пробягна бърза тревожна мисъл: дали ще е мудна и отпусната, както у дома, или ще се ободри и двамата истински ще се насладят на тази кратка, но дългоочаквана ваканция? Ести беше бременна.

Меденият им месец – колко го отлагаха! Малко след сватбата миналото лято решиха да се разходят до Тоскана, но цените на хотелите и колите под наем бързо ги отказаха. После беше затрупан с работа – в софтуерната фирма, където завеждаше отдел, пускаха нов продукт и водеха войнствена търговска кампания. Плановете за кратко бягство до френската столица бяха зачеркнати от спешния срок за изготвяне на бюджет във фирмата. Накрая и идеята да прескочат за седмица до някой от тъй мечтаните гръцки острови бе принесена в жертва на въпросната кампания. Повтарящите се разочарования доста ги изнервиха. Ести му заяви: „Меден месец – на куковден. Тук ще си киснем, ясно е“. После добави: „Като отгледаме децата, може и да се пристрашим да отидем някъде“.

После Ести забременя. Зарадваха се, защото и двамата искаха деца. „Момче и момиче“, беше казал Амит, убеден, че и жена му иска същото. „Най-малко по две от двете!“, беше отсякла Ести. Грееше като слънце, когато цикълът ѝ закъсна, а тестът за бременност се оказа положителен. „Всичко върви по план!“, каза му гордо тя, триумфално размахвайки малката пластмасова плочица.

Бебето трябваше да се роди през септември, поставяйки под въпрос работата на Ести като учителка. Тя нямаше търпение да напусне, затова, когато Амит предложи да се отправят на път през юли – на тъй мечтаното сватбено пътешествие – кратко и ясно каза на директора: „Следващата година... може и да не ме очаквате“.

„Може пък и да е хубаво там, в България“, беше ѝ казал Амит, докато преглеждаше офертите на екрана на лаптопа си. „Никой вече не ходи в Турция; стана опасно там. Хората предпочитат България“. Погледна към канапето, където седеше тя, потупвайки се красноречиво по коремчето: нямаха време за размотаване. „Евтино, близо, супер храна и просторни плажове“, каза ѝ той натъртено.

„Как пък реши България?“, го запита тя. „Мислех да си направим плаж... някъде в Гърция. На островите“.

„Островите са си острови. Искам да ти покажа нещо съвсем различно. И по-особено“.

„Пак да не стане... както винаги? Само планове“.

„Няма, бъди спокойна. Имаш право да си починеш малко. Впрочем и аз; ние двамата“. Отиде до канапето и я целуна по челото. „Толкова да обичам да ходя някъде...! Още малко и – с твоя корем – край на полетите. Сега или никога“.

Самолетът изравни и продължи да се снишава. Хубав, приятен полет без произшествия. Толкова кратък, че Амит почти не успя да погледне кримката си, но Ести подремна хубаво. Амит стискаше ръката ѝ и продължаваше да се взира през илюминатора. Самолетът се свлече от небето и заподскача по пистата. Дълго отлаганият им меден месец започваше. Броени минути ги делеяха от България.

Висок, кльощав мъж крачеше напред-назад от единия край на пътническия терминал в Бургас до другия. Гледаше ту електронното табло за пристигащите полети, ту часовника си. Беше с карирани шорти и тениска „Адидас“. Козирката на евтината бейзболна шапка беше нахлупена ниско над челото му; дълга руса опашка стърчеше изпод шапката. Мъжът намести тежката си раница и се отправи към гишетото на една от фирмите за коли под наем.